

takke for den smukke Tale, hvori han sluttede sig til Lovforslaget. Han fremhævede ikke nogen Enkeltheder til Kritik, og jeg har derfor intet at føje til min Tak overfor det ærede Medlem.

Det ærede Medlem for Bornholms Amts 2den Valgkreds (Kofoed) gjorde gældende, at Lovforslaget burde være et rent Naturfredningsforslag og burde ikke indeholde de Bestemmelser, som ogsaa findes i § 1 om Bygninger og kunstneriske og arkitektoniske Hensyn. Hvad der havde skræmt det ærede Medlem fra at tage dette med, var, at der i Motiverne staaar noget om, at Kunstnere og Arkitekter kunde være vel egnede til at have med saadanne Sager at gøre, idet han var af den Opfattelse, at Kunstnere forstod sig ikke paa Naturen. Det var en højst sørgelig Opfattelse af Kunstnere, det ærede Medlem der gør gældende. Hvis ikke vore Malere skulde have Sans for Naturskønhed, saa ved jeg ikke, hvor man skulde finde den, jeg haaber, at det ærede Medlem ikke maa have Ret i den Opfattelse, og da jeg altsaa maa anse hans Begrundelse for urigtig, maa jeg ogsaa betragte hans deraf dragne Slutning som urigtig og derfor vedblivende fastholde den Mening, at Lovforslaget paa dette Punkt er rigtigt affattet. Derimod kan jeg gøre det ærede Medlem den Indrømmelse, at Fredning af Dyrearter og Planter, som er blevet sjældne her i Landet, bør kunne iværksættes efter dette Forslag, naar det bliver til Lov. Men mon det virkelig ikke ogsaa skulde falde ind under de naturhistoriske Hensyn, som kan tages ved dette Lovforslag? Hvis de ikke kan det, mener jeg, at det bør lægges ind herunder.

Det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff) fremhævede, at i Norge havde man en Lov om dette Emne, som var langt bedre. I den stod, at Kongen, d. v. s. Regeringen, bestemte, naar, hvor og hvad der skal fredes, og hvad Folk skal have i Erstatning, naar det medfører Gene for dem, at Fredningen gennemføres. Det kan godt være, at hvis man havde foreslaaet noget saadant her, var der blevet anført derimod: Nej, nu kommer de igen med Frederik den sjettes „enevolds“. Pas nu paa det ene volds! Maaske vilde man have vendt sin Kritik den Vej, hvis det var blevet foreslaaet. (*Alfred Christensen*: Det er der ikke Tvivl om!). Det er der ikke Tvivl om, siger det ærede Medlem; det er i hvert Fald meget muligt, uagtet jeg vel skal forvare mig imod, at jeg skulde tro, endsige her udtale, at

det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds skulde have andet end rent saglige Motiver til den Kritik, han har fremført. Det mener jeg ikke paa nogen mulig Maade, han har. Men var det ikke kommet fra den ene Side, var det sikkert kommet fra den anden. Her er jo mange Medlemmer.

Det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds gjorde ogsaa nogle Bemærkninger, hvoraf det forekom mig at fremgaa, at han ønskede, at man ved Hjælp af saadanne Lovbestemmelser skulde kunne fjerne visse Monumenter, som der i Nationen var Enighed om misprydede i Stedet for at pynte. Det ærede Medlem fremhævede selv, at det var vanskeligt at blive ganske klar over, hvad der i saadanne Tilfælde skulde fjernes og hvad ikke. Om Storkepringvandet havde der været stor Strid. Det var maaske ønskeligt, at man, naar der virkelig var Enighed derom i Nationen, saa kunde fjerne det forfærdelig hæslige Monument, Danmarksmonumentet, foran Statens Museum for Kunst. Jeg ser, at det ærede Medlem nikker til mig. Han er altsaa enig med mig i, at det burde fjernes, og det er der vistnok Enighed i Nationen om. Det er mærkeligt, at der aldeles intet er at stille op med et saadant Monument. Naar det en Gang staaar der, vil det formodentlig blive staaende gennem mange Slægtled, maaske et Aarhundrede, uagtet intet Menneske kan gaa der forbi uden at føle sig stødt over dets Hæslighed. Saa hvis man vil ind paa at give Regler, ifølge hvilke Monumenter, som vækker almindelig Afsky, kunde blive fjernet, var det maaske ikke saa galt.

Hvad § 14 angaar, har det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds ganske Ret i, at det jo er en Hovedbestemmelse i det foreliggende Lovforslag, og det glædede mig at høre, at det ærede Medlem var helt tilfreds med Formaalet. Derimod var han bange for, at naar det stod, at man kunde aabne en Gangsti for at faa Adgang til Stranden, saa skulde det kunne have til Følge, at man ifølge Kommissionens Udtalelser skulde kunne kræve Adgang gennem en privat Have til Stranden og maaske ogsaa Ret til at bevæge sig frit i den og opholde sig i den. Ja, hvorfor ikke ogsaa plukke af Trærnes Frugter? Det synes jeg, det ærede Medlem ogsaa godt kunde have antaget. Det højeste, der kan aabnes Adgang til i Kraft af denne Lov, er at faa en Adgangsvej til Stranden, altsaa en Sti